

Sortida: Font de la Roda – Puig Estela – Font de la Roda

1-07-2015

Absents: Oriol, Emili i Marcel

Presentes: **la resta**

Cotxes: **Narcís, Jordi P, Joan i Jordi L**

Objectiu: **Des d'Ogassa (Ripollès) accedir en cotxe fins la Font de la Roda i d'aquest punt caminar fins el Puig Estela**

Dades tècniques subministrades pel centre RPF

Distància: 9,00 km Temps: 3:15:51 Desnivell: 601 m.

7:00 Ens trobem al Museu els cotxes de J.P , J.L i Joan, marxem a recollir a en Francesc a Montgat, a en Ciu a Premià i finalment a en Narcís a Mataró.

9:00 N-II, C-60, C-17, N-260, GIV-5211 que ens porten a Ogassa després de travessar Ripoll i Sant Joan de les Abadesses. *“Ben entrat el segle XIX, amb la descoberta d'hulla en el municipi, i en plena expansió de l'industrialisme català, que comença l'explotació minera a Ogassa. L'únic inconvenient, era el transport d'aquest material. Per resoldre el problema, l'any 1880 es conclouen els treballs de la línia de ferrocarrils que havia de dur el carbó de les mines fins al port de Barcelona.*

El carbó era transportat via vagoneta fins a l'estació de Toralles (Sant Joan de les Abadesses) mitjançant diversos plans inclinats, els quals es poden intuir per tot el poble, i d'allà carregat en tren en l'antiga estació de Sant Joan de les Abadesses que va funcionar fins als anys 80 del segle XX.

La primera mina fou oberta l'any 1838. L'explotació minera del municipi s'allargà gairebé 130 anys, quan amb motiu del descens de producció d'aquestes mines, finalment es tancà l'última l'any 1967. Aquest carbó, era principalment destinat a la creixent indústria catalana.

A causa del gas grisú (gas metà), i al seu grau d'inflamació, es va dotar al poble d'energia elèctrica l'any 1900, convertint-se en un dels primers municipis de l'estat espanyol en tenir corrent elèctric. El tancament de les mines, va provocar un èxode en el municipi, fins a arribar a la població actual que ronda els 250 habitants i que roman força estable des dels anys 80 del segle XX. Actualment, les principals activitats econòmiques del municipi depenen de la ramaderia i el turisme.”

9:15 Després de seguir una carretera asfaltada i després encimentada que surt d'Ogassa en direcció a Sant Martí Surroca arribem a una casa enrunada a tocar de la Font de la Roda on aparcuem els cotxes. Avui la novetat és l'excel·lent coc de cireres que ha preparat en Ciu i ens endolceix el cafè d'inici.

9:35 Comencem a caminar seguint la mateixa carretera que ara s'ha transformat en pista forestal. Tot i que el dia amenaça ser assolellat uns pins que segueixen el camí mantenen una ombra agradable. L'espai s'apodera dels caminaires presents en veure sortir del cotxe el que ha de ser el nostre líder; fent un judici benèvol, el seu estat físic és francament lamentable (el del líder). No, aquesta vegada no ha estat un patinet i l'avi fent demostracions als nets, sinó una desgraciada caiguda pròpia dels gegants de la ruta en espremer al màxim les seves facultats dalt de la bicicleta. En resum ens ha aparegut fet un “sant cristo”.

10:10 Ja fa estona que els arbres han estat substituïts per matolls de boix que tan sols procuren ombra a les formigues. Aprofitant l'ombra d'uns boixos més alts que la resta es fa una aturada tècnica de reagrupament; sempre n'hi ha de badocs que van al seu aire i se'ls ha d'esperar. En Narcís, que darrerament té moltes obligacions que ens segresten la seva companyia, de bell antuvi ja dóna instruccions:

1. En el futur l'ascensions a les muntanyes s'han de fer pel costat nord, i
2. A les 19:00 ha de ser a Mataró

Des d'aquest indret podem contemplar turons i rasos entapissats de gespa amb una munió de vaques que hi pasturen. També és en Narcís qui ens fa notar que les vaques i vedells estan situats en les parts més altes del seguit de turons per tal d'aprofitar el ventijol que allà és més intens. Al cap d'uns minuts de caminar ens apareix el Refugi Montserrat (La Gran Jaça) en forma d'un edifici en bon estat de conservació amb una part dedicada a guardar el bestiar.

10:35 Després d'anar seguint la pista arribem a un abeurador de vaques, on raja un doll d'aigua fresquíssima que és el deliri del personal.

Abeurant

Esguardant l'infinit

Fins ara hem trepitjat una pista que en comptadíssimes ocasions era plana o feia una lleugera baixada; la resta era costa amunt. A partir de l'abeurador, la pujada va fent cada cop més ostensible amb un detall que em fa venir a la memòria el desgraciat d'en Sísif.

Incís per a qui pugui interessar.

“Sísif, dins de la mitologia grega, com Prometeu, va fer enfadar els déus per la seva extraordinària astúcia. Com a càstig, va ser condemnat a perdre la vista i ha d'empènyer perpètuament una roca gegant muntanya amunt fins al cim, només perquè tornés a caure rodant fins a la vall, des d'on l'havia de recollir i empènyer novament fins al cim i així indefinidament”.

Pugeu, pugeu que no és aquest el Puig

Així ens veiem alguns, gairebé cecs i esbufegant, pujant un turó rere l'altra amb la confiança que aquell era l'últim, però no, invariablement n'hi havia un altre de més alt i més enllà. Com que no hi ha mal que duri mil anys, a la fi se'ns apareix el Puig Estela que és l'últim i definitiu.

Aquest tampoc

11:30 Arriben al Puig Estela els avançats. Altres una mica més tard (11:45). Evitarem fer cap referència de quins eren uns i altres per tal de no ferir sensibilitats. Cal esmorzar

i tots hi posen gran interès. No falta la xocolata de Lidl ni la bóta del vi. Al costat d'una fita de pedres amb una pancarta en homenatge a Toni Sors, ens fem la foto i en Jordi L. Llegeix el poema "Fent camí".

Tots menys 3

Des d'aquesta talaia "tenim una una completa panoràmica del Pirineu (Canigó, Vallter i Núria, Puigmal, Pardines, Sant Joan ...); als nostres peus veiem els més "guapos" deixant la seva imatge a l'esdevenidor.

12:00 Iniciem la tornada, que per algun insondable motiu no requereix tant esforç com l'anada.

12:45 Retrobem el beneït abeurador per alegria i reconfort dels suats i assedegats caminaires; criatures, hi ha qui es dedica a ruixar als companys.

13:30 Ja hem retrobat els cotxes. La Font de Roda serveix per refrescar peus i gargamella, tot i que la fresca de la clara ho fa més bé (això de refrescar la gargamella). Porró, got, olives farcides i patates fregides gentilesa d'en Joan ajuden a reparar el cansament de la caminada. Gràcies Joan!

13:55 Marxem a la recerca i captura d'un restaurant que ens aculli.

14:20 Ja som al Km. 4,5 de la carretera de Sant Joan a Ripoll (C-26) on el restaurant Rama ens promet taules, cadires i menú si ens esperem 30 minuts fent una cervesa. Els 30 minuts han sigut 50 i de la cervesa gairebé no en tenim memòria. Hi ha qui ha substituït la cervesa per una sense alcohol o una Coca Cola; hi ha gent per a tot.

15:15 Hem pujat al primer pis, que és on hi ha el menjador, i ens presenten un menú de tres plats: entrants, primer i segon plat i postres amb cafè.

Entrants: sucs de fruita o hortalisses i amanides verdes

Primer plat: Amanida de xató i altres

Segon plat: Calamarsets amb gambes (molt bons!) i altres..

Postres: Flam amb nata, gelat de torró regat amb ratafia i més coses

Cafès, tallats i "carajillu" per a en Jordi P.

Brindem amb cava pels 67 anys d'en Lluís i el 71 d'en Jordi P.

Sortim a 13,50€ propina inclosa.

En Josep Ramon passa l'enquesta de valoració de la caminada i del restaurant, sembla que tots dos surten amb nota alta.

17:05 Contents i satisfets ens acomiadem efusivament havent de lamentar l'absència d'en Josep Ramon a la propera sortida perquè pobre nano ha de fer una gira pel Canadà, si home, aquell "tenia una casita pequeñita en Canadà ...".

La propera sortida serà a Meranges, refugi de Malniu, els Engorgs

18:30 Tots a casa i estalvis

FENT CAMÍ

Voldria que el meu caminar fos ingràvid,
Quan el meu alè s'estimba per les tarteres,
Anem pels corriols trepitjats pels caminaires,
No ens encallem per les dificultats dels costers,
Saltarem els marges sense pors,
A la recerca de la sortida cap al nostre destí,
Ens fondrem amb el paisatge
I serem una sola cosa,
Mentre, la lluna el sol empaita,
Sense descans dia i nit.
Es fa fosc a l'hora baixa
La vesprada cau ràpida,
En la fosca de la nit, la volta celeste
S'esquitxa de milions d'espurnes de plata
Que parpellegen fent l'ullet,
I el vent ens burxa la cara.
Hem deixat un tros de la nostra vida
En aquest meravellós paratge,
Quan nosaltres ja no hi siguem,
Ens guardarà en el seu record?

Companys, anem!

Jordi Lleal i Giralt

22-6-2015